



Τίτλος του μαθήματος	Περιβαλλοντικά Ζητήματα στην προοπτική της Αειφόρου Ανάπτυξης
Κωδικός αριθμός του μαθήματος	E2
Τύπος του μαθήματος	Υποχρεωτικό
Εξάμηνο	Εαρινό
Αριθμός απονεμόμενων πιστωτικών μονάδων	6
Υπεύθυνος γνωστικού αντικειμένου:	Μαλάκης Ευστάθιος
Αντικειμενικοί στόχοι του μαθήματος	<ol style="list-style-type: none">1. Εισαγωγή στα κρίσιμα περιβαλλοντικά ζητήματα καθώς και στις επιστημονικές προσεγγίσεις τους.2. Να διδαχθούν οι μεταπτυχιακοί φοιτητές πώς μπορούν να κατανοούν σε βάθος τα κρίσιμα περιβαλλοντικά ζητήματα.
Προαπαιτήσεις	Δεν υπάρχουν
Περιεχόμενο του μαθήματος	Στο μάθημα αναλύονται τα σημαντικότερα περιβαλλοντικά ζητήματα (π.χ. φαινόμενο θερμοκηπίου, εξάντληση φυσικών πόρων, διαχείριση απορριμμάτων κλπ.) μέσα από διαφορετικές γεωγραφικές κλίμακες (τοπική, εθνική, περιφερειακή και παγκόσμια). Εξετάζονται οι αιτίες που οδήγησαν στη δημιουργία τους, αναδεικνύεται η πολυπλοκότητα και η σύνδεση των διαφορετικών διαστάσεών τους (οικολογική, κοινωνική, οικονομική, πολιτική, πολιτισμική) καθώς και οι διαφορετικές αξίες που εμπλέκονται, οι οποίες, σε τελική ανάλυση, οριοθετούν τα ίδια τα ζητήματα, ενώ παράλληλα αναλύονται οι επιπτώσεις και οι προτεινόμενες λύσεις. Οι φοιτητές εισάγονται στην προβληματική της αειφορίας και αναζητούν τρόπους αντιμετώπισης των περιβαλλοντικών ζητημάτων που να είναι συμβατοί με τις αρχές της.
Διδακτική μεθοδολογία	Εμπειριστατωμένη Διεπιστημονική Θεώρηση εννοιών και ζητημάτων.
Προσδοκώμενα αποτελέσματα	Με την ολοκλήρωση του μαθήματος, οι μεταπτυχιακοί φοιτητές θα πρέπει να έχουν διαμορφώσει το προφίλ ενός σύγχρονου ερευνητή που να μπορεί να αναγνωρίζει, ερμηνεύει, περιγράφει, συγκρίνει και να συσχετίζει τα σημαντικότερα περιβαλλοντικά ζητήματα.
Αξιολόγηση	Η αξιολόγηση μπορεί να γίνει προφορικά, γραπτά, με εκπόνηση εργασιών ή με συνδυασμό των προηγούμενων.
Συνιστώμενη βιβλιογραφία προς μελέτη	Ελληνική:



1. Μαλάκης Ε. (2013). Τεχνο-ατυχήματα και Περιβάλλον. Αθήνα: Διάδραση.
2. Ελληνικό Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας, (2001). Βιομηχανικά Ατυχήματα Μεγάλης Έκτασης: Μεθοδολογικός & Πληροφοριακός Οδηγός. Α' Έκδοση: Μάιος 2001. Αθήνα: ΕΛΙΝΥΑΕ.
3. Ελληνικό Ινστιτούτο Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας, (2008). Βιομηχανικά Ατυχήματα Μεγάλης Έκτασης. Α' Έκδοση: Οκτώβριος 2008. Αθήνα: ΕΛΙΝΥΑΕ.
4. Καΐλα, Μ., Κατσίκης, Α., Φώκιαλη, Π., Ζαχαρίου, Α. (επιμ.) (2011). Εκπαίδευση για το Περιβάλλον και την Αειφόρο Ανάπτυξη: Νέα Δεδομένα και Προσανατολισμοί. Αθήνα: Διάδραση.
5. Γιαννακούρου, Γ., Κρεμλής, Γ., & Σιούτη, Γ. (Επιμ.), (2007). Η εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου περιβάλλοντος στην Ελλάδα 1981-2006. Αθήνα-Κομοτηνή: Εκδόσεις Σάκκουλα.

Ξενόγλωσση:

1. Perrow, C. (1999). Normal Accidents: living with high-risk technologies. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
2. Perrow, C. (2011). Next catastrophe: reducing our vulnerabilities to natural, industrial, and terrorist disasters. Princeton, N.J.: Princeton University Press.
3. Sagan, S. D. (1993). The limits of safety: organizations, accidents, and nuclear weapons. Princeton, NJ: Princeton University Press.
4. Shrivastava, P. (1995). Ecocentric management for a risk society: The Academy of Management Review, 20 (1), 118-137.
5. Leveson, N. G. (2012). Engineering a Safer World: Systems Thinking Applied to Safety. Cambridge, MA: MIT Press.